

LIBRIS
Editor: George Huzum
Redactor: Anastasia Huzum

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SEBASTIAN, MIHAIL

Steaua fără nume ; Jocul de-a vacanța / Mihail
Sebastian. - București : Astro, 2025
ISBN 978-606-8660-83-7

821.135.1

Editura ASTRO
Str. Constantin Bălăcescu, nr. 19
Sector 1, București
Tel.: 021 223 04 51

Comenzi la:
www.cartea-mea.ro
www.depozit-de-carti.ro

Tipărit la: Tipografia *SHIK & ȘTEFAN SRL*
Strada N. Drăgan nr. 10, sector 5, București

STEAUA FĂRĂ NUME
Comedie în trei acte

LBRIS

We know
books

PERSONAJELE

**ȘEFUL GĂRII
UN ȚĂRAN
PROFESORUL
ICHIM
DOMNIȘOARA CUCU
O ELEVĂ
PASCU
CONDUCĂTORUL
NECUNOSCUTA
UDREA
GRIG**

ACTUL I

Gară mică în provincie. Biroul șefului de gară, care este în același timp „birou de mișcare“, „telegraf“, „casa de bilete“. În peretele din fund o fereastră dublă, iar mai la dreapta o ușă cu geam. Și ușa și fereastra dau înspre peron. Se văd, prin ferestrele afumate, peronul gării, doi stâlpi de felinar, linia ferată, câteva vagoane de marfă, trase undeva mai departe pe o „linie moartă“. Între fereastră și ușă, fixat în perete, un orologiu mare, în fund, arătătoarele înțepenite în cadran, arătând 3 și 12 minute. În peretele din stânga, o ferestruie mică, pătrată, de ghișeu, răspunzând desigur în sala de așteptare, pe unde se cumpără și se vizează biletele. În restul încăperii, mobilă și ustensile adecvate. Un aparat telegrafic, frâne, telefon etc. Pe pereți un mers al trenurilor și diverse tabele și avize ceferiste. La ridicarea cortinei nu e nimeni în scenă. Telefonul sună, aparatul telegrafic bate, amândouă fără răspuns, cine știe de când. Ușa dinspre peron larg deschisă. O locomotivă manevrează undeva pe o linie secundară găfâind și suflând din greu. O voce se aude strigând somnoroasă: „Ferește linia! Ferește linia!“ Un țignal ascuțit, ca un nechezat de mânz, zgomot de tampoane etc. Între timp telegraful și telefonul sună mereu.

SCENA I
ȘEFUL, UN ȚĂRAN

Intră șeful, cu chipiul pe cap, un fanion în mână. Merge spre aparatul telegrafic. Se uită la banda de hârtie, o rupe, și pe urmă apasă pe mânerul aparatului telegrafic, care amuțește. Se îndreaptă spre telefonul din perete, întoarce de câteva ori manivela, ridică receptorul.

ȘEFUL: Alo, alo... (Nu răspunde nimeni probabil. Acroșează. De afară se aude un nou șuierat de locomotivă. Șeful merge spre ușă și din prag strigă, cu

LIBRIS | We know books
mâna pânne la gură, peste linie.) Ichim! Ichim! Să fii cu ochii în patru când o trece acceleratul. Vezi de rațe și de găște. Să nu-mi calce vreuna, că te pui s-o mănânci. Ș-o plătești. (Își scoate chipiul și-l pune în cuier. Merge spre masa telegrafului și ia loc acolo, citind încă o dată banda ruptă adineaori din aparat. Pe ușă intră un țaran.)

ȚĂRANUL: Dacă nu vă e cu supărare...

ȘEFUL (*sever*): Ce poștești dumneata?

ȚĂRANUL: Un belet pentru...

ȘEFUL: Treci la casa de bilete.

ȚĂRANUL: Păi io ziceam că...

ȘEFUL: Treci la casa de bilete, n-auzi? (*Se ridică de pe scaun și vine spre ușă*) Aici intrarea e oprită. Scrie și pe ușă. (*Închide ușa.*) Intrarea particularilor oprită. Strict oprită. (*Țăranul a rămas afară pe peron, în fața ușii ce i s-a închis în nas și o clipă rămâne acolo, ca și când ar silabisi avizul. Pe urmă trece spre stânga, spre fața ferestrei și dispăre. Șeful a revenit la birou. Abia s-a așezat, că se și aud ciocănituri în ferestruica din stânga. Șeful ridică oblonul ghișeului, apare capul țaranului.*)

ȘEFUL: Ce poștești dumneata?

ȚĂRANUL: Să-mi dați un belet pentru...

ȘEFUL (*scurt*): Mai târziu. (*Vrea să tragă în jos ferestruica.*)

ȚĂRANUL: Nu-i aicea casa de belete?

ȘEFUL: Aicea e. Dar nu e deschis.

ȚĂRANUL: Păi parcă ziceați...

ȘEFUL: N-auzi omule că nu s-a deschis.

ȚĂRANUL: Și când se deschide?

ȘEFUL: Scrie afară. (*Trage ferestruica pe jumătate, pe urmă citește un bilet lipit pe geamul ghișeului.*) „Casa de bilete se deschide jumătate oră înainte de sosirea trenului“.

ȚĂRANUL: (*Introducându-și capul pe sub ferestruică*) Și trenul când sosește?

ȘEFUL: Scrie afară. (*Trage definitiv oblonul ghișeului. Se așează iar la birou. Pe peron se vede trecând prin fața ferestrei silueta profesorului, care, o secundă mai târziu apare în fața ușii, parcă ezită puțin, ridică privirea spre – probabil – orologiul peronului, se uită la ceasul lui de mână și pe urmă deschide ușa.*)

SCENA a II-a

ȘEFUL, PROFESORUL

Profesorul: 30-32 ani. Îmbrăcat curat, chiar îngrijit, dar modest.

PROFESORUL: Bună ziua.

ȘEFUL (*cordial*): Aaaa! Am onoarea, dom' profesor. Lume nouă.

PROFESORUL (*din prag*): Voiam...

ȘEFUL: Intră, intră te rog.

PROFESORUL: Voiam... voiam numai să întreb... ceasul de afară de pe peron... merge înainte?

ȘEFUL: Uneori. Alteori rămâne în urmă.

PROFESORUL: Așa gândeam și eu... fiindcă...

ȘEFUL (*arătându-i un scaun*): Da' ia poftim. Nu iei loc?

PROFESORUL: Nu, mulțumesc. Intrasem doar să văd cât e ceasul. (*Se uită la orologiul din perete.*) 3 și 12... Nu se poate. (*Se uită la ceasul lui de mână.*)

ȘEFUL: De ce? Cât e la al d-tale?

PROFESORUL: 7 fără 20.

ȘEFUL: Păi așa o fi. (*Se duce spre orologiu și întoarce cu degetul minutarele.*) Le mai așez și cu mâna... că dacă ar fi să mă iau după ele...

PROFESORUL: Dar atunci... atunci dumneata nu știi niciodată cât e ceasul.

ȘEFUL: Ei asta-i... Cum să nu știu? Când trece 747

dinspre Câmpina, e 8. Când vine 115 dinspre Sinaia, e 8 și 20; când se încrucișează 63 cu 97, e 12 și 5. Când vine domnișoara Cucu, e 7. Șapte precis.

PROFESORUL: Și dacă întârzie?

ȘEFUL: Cine? Domnișoara Cucu? N-o cunoști.

PROFESORUL: Nu. Trenul. Cum știi dumneata când întârzie trenul?

ȘEFUL: Dar ce zor am să știu? Pe mine mă găsește totdeauna aici, la datorie.

PROFESORUL: Totuși, bunăoară astăzi... Personalul... Vine la timp?

ȘEFUL: De ce? Pleci undeva? Aștepti pe cineva?

PROFESORUL: Da... Aștept...

ȘEFUL: Pe cine?

PROFESORUL: Adică, de fapt nu aștept. I-am dat lui Pascu să-mi aducă ceva de la București.

ȘEFUL: Care Pascu?...

PROFESORUL: Pascu... cu magazinul general, de pe ulița veche.

ȘEFUL: A! Omul nostru. L-am văzut azi dimineață când a plecat.

PROFESORUL (*parcă puțin neliniștit*): Ai vorbit cu el? Ți-a spus că se întoarce diseară?

ȘEFUL: N-am prea vorbit, că-mi era somn. Am fost azi noapte la judecător la un poker. M-au lăsat lefter al dracului, dar știi, lefter.

PROFESORUL: Prin urmare n-ai vorbit cu Pascu?

ȘEFUL: Eu nu, dar nevastă-mea i-a dat nu știu ce, să-i cumpere de la București, niște panglici, niște ace. Că chiar îi ziceam: „Ce te sculași femeie cu noaptea-n cap, să bați capul omului!”

PROFESORUL (*preocupat, uitându-se la ceasul din perete și pe urmă la al lui*): Numai de n-ar întârzia.

ȘEFUL: Dar de ce? E o chestie importantă?

PROFESORUL (*evasiv*): Da... Vezi...

ȘEFUL: Fac prinsoare că iar e vorba de o carte.

PROFESORUL (*ca și cum s-ar scuza*): Da...

ȘEFUL (*dojenitor*): Nu te mai lași de cărți dom' profesor.

PROFESORUL: E o carte mai... Cum să-ți spun eu? mai rară, mai deosebită... O comandasem de mult din străinătate. Încă din astă-iarnă. Credeam că nu mai vine, că nu se mai găsește... Când ieri dimineața mi-a venit înștiințare de la București, de la librari, că a sosit... Și atunci am rugat pe Pascu...

ȘEFUL: Și n-ai avut răbdare să ți-o aducă acasă. Veniși la gară să-i ieși înainte.

PROFESORUL: O aștept de atâtea luni.

ȘEFUL: Patimă mare cărțile, dom' profesor. Da, da, patimă mare. Nu te mai sature de ele. Uite, chiar azi noapte, stăteam de vorbă cu judecătorul și farmacistul. „Băiat bun profesorul – zicea Lascu farmacistul – dar are un cusur; toată ziua cu nasu-n cărți.”

PROFESORUL: Exagerează.

ȘEFUL: Ba chiar așa e. Nu te vede omul la cafenea, sau la grădină, sau la bodegă... Să mai iei o țuculiță. Să mai schimbi o vorbă. Să mai faci un pokeraș.

PROFESORUL: Nu prea am timp.

ȘEFUL: Ei, bravo! Îmi plăcuși. Da' noi, cum avem?... Cum zicea și domnișoara Cucu; dacă într-un târg ca al nostru, noi intelectualii...

PROFESORUL (*s-a uitat din nou îngrijorat la ceasul lui apoi la cel din perete*): Domnule Șef! Eu cred că ceasul dumitale stă.

ȘEFUL: Dar de ce?

PROFESORUL: La mine acum e 7 fără 14.

ȘEFUL: Zău!... (*Merge spre ceas și pe urmă mișca limba cea mare a orologiului.*) Cum trece vremea, domnule!

PROFESORUL: Mai e mult până vine personalul?

ȘEFUL: Mai e. Întâi trece rapidul.

PROFESORUL: Care rapid?

ŞEFUL: Automotorul.

PROFESORUL: Aşa? Atunci... atunci am venit prea devreme. Mai am timp să mă duc şi să mă întorc.

ŞEFUL: Dar de ce să te duci? Mai bine stai aici să vezi cum trece rapidul, că e frumos.

PROFESORUL: Nu, nu, am treabă.

ŞEFUL: E plin de coconet şi de domnişori spilcuiţi. Se duc la Sinaia să joace la ruletă.

PROFESORUL: Las'că mă întorc. Mă-ntorc. *(Iese. Aproape în acelaşi timp pe peron, dinspre stânga, se vede prin fereastră Ichim, magazionerul, cu un cărucior ceferist. Profesorul şi Ichim se întâlnesc cam în dreptul uşii. Profesorul dispăre prin stânga, Ichim se opreşte în faţa uşii rămasă deschisă.)*

SCENA a III-a

ŞEFUL, ICHIM, ȚĂRANUL (la ghişeu)

ICHIM (*din prag*): Dom' şef! A zis cucoana să-mi daţi bani, că se duce la târguit.

ŞEFUL: Cât?

ICHIM: A zis că cinci sute.

ŞEFUL: 500? (*Deschide un sertar, se uită înăuntru şi pe urmă-l închide.*): Să lase pe mâine, că e zi-ntâi şi primim leafa.

ICHIM: A zis c-acuma... că dumneaei se duce în târg şi că mâine nu poate, că vine cucoana lu' domnu Las-cu, în vizită.

ŞEFUL: Ei drăcie. (*Deschide încă o dată sertarul, se mai uită o dată înăuntru, îl închide la loc*) Ichim! N-ai tu nişte bani mărunţi până mâine.

ICHIM: N-am, să trăiţi dom' şef. Că m-aţi pus ieri de am plătit raţa... aia de-a călcat-o acceleratul.

ŞEFUL: De, Ichim, ce să-ţi fac. Regulamentul. Regulamentul înainte de toate.

ICHIM (*mormăind, mai mult pentru el*): Şi barem s-o fi mâncat.

ŞEFUL (*S-a căutat prin buzunare, a mai deschis o dată sertarul şi pe urmă, aducându-şi aminte, se duce spre ferestruica ghişeiului, ridică oblonul, scoate capul şi strigă.*): Ei! Nu e nimeni la bilete? S-a deschis casa. (*Îşi trage capul înapoi şi lasă jos oblonul.*): Ascultă, Ichim, parcă era unul adineaori, care voia să cumpere un bilet. Ia vezi, unde a dispărut. (*În momentul acesta se aud bătăi în ferestruică.*) Ba stai, parcă s-a întors. (*Ridică din nou oblonul.*) Ce vrei, omule?

ȚĂRANUL (*introducându-şi capul*): Păi să-mi daţi un belet.

ŞEFUL: Până unde?

ȚĂRANUL: Până la Jirovăţ. Câte parale face?

ŞEFUL: 380 cu clasa 3-a. Ori vrei a doua?

ȚĂRANUL: Ba m-a ferit Dumnezeu. Cât ziceaţi?

ŞEFUL: 380.

ICHIM: Dom' şef. Nu ajunge. 500 a zis cucoana.

ŞEFUL: Mai bine să-ţi dau un bilet pentru Imoasa. 509 lei. Ce să cauţi la Jirovăţ?

ȚĂRANUL: Păi am nişte opinci de vânzare. Şi am un cumătru la Jirovăţ de are prăvălie.

ŞEFUL: Da' la Imoasa n-ai niciun cumătru?

ȚĂRANUL: Ba am şi acolo, că eu de felul meu...

ŞEFUL (*tâindu-l scurt*): Atunci să-ţi dau pentru Imoasa. (*A şi scos un bilet din raftul cu cartoane, îl ştampilează la maşină, şi i-l dă*): 509 lei.

ȚĂRANUL: 509? Păi eu aveam treabă la Jirovăţ.

ŞEFUL: Nu-i nimic. Te dai jos la Jirovăţ, îţi faci treburile acolo şi p-ormă a doua zi te urci în tren şi mergi mai departe, la Imoasa.

ȚĂRANUL: Da' ce să fac la Imoasa?

ŞEFUL: Nu zici că ai un cumătru?

ȚĂRANUL: Ba am.

ŞEFUL: Atunci ce mă mai ții de vorbă. Scoate banii şi pleacă sănătos.